

Kaksi punanuttuista sotilasta kulki pitkin mukulakivitieta, joka johti kukkulan laella olevaan linnaan. Käsissään heillä oli Alkemistiruhtinaan sotilaille tyypilliset keihäät joiden pitkän terän tyvestä sojottivat sivulle kapeat piikit. Ruhtinaan tunnus, tulenliekki, oli maalattuna kypäriin otsan kohdalle. Mukanaan he kuljettivat vankia, jota toinen vartijoista talutti kaulaan kiinnitetyn kahleen ketjusta. Puinen kaksireikäinen kahle piteli vangin käsiä. Tämä tumman takkuisen tukan omaava nuorehko mies, Nim Harakka, oli koko Metsäinmaan etsityimpiä ryöväreitä, ryöväytyään onnistuneesti rosvojoukkonsa kanssa useita Alkemistiruhtinaan veroraha- ja muonakuljetuksia. Nim palasi ajatuksissaan viimeisimpään ryöväysrytykseen, joka oli päättynyt epäonnistumiseen ja hänen vangitsemiseensa. Taas yksi verokuljetus kulki pitkin Lännenmetsän halki menevää tietä. Aurinko oli laskemassa taivaanrantaan ja punertava kajo värjäsi taivaan vähäiset pilvenhaituvat. Hevosvaljakon vetämää vaunullista rahasäkkejä saattoi neljä ratsusotilasta, kullakin tunnusomaiset pitkäteräiset keihäät, punaiset nutut ja liekkikoristeiset kypärät. Nim rosvojoukkoineen oli piilossa metsän siimeksessä, odottaen sopivaa hetkeä iskeä. Hänen rosvojoukkonsa koostui itsensä mukaan lukien kymmenestä miehestä. Joukkiolla oli kaksi hevosta, joiden selässä istuivat Nim ja hänen veljensä Rim, asemoituneina vastakkaisille puolille tietä. Toisin kuin Nim, joka oli melko hintelä ja pienikokoinen, oli hänen veljensä kookas lihaskimppu. Kumpikin oli varustautunut leveäteräisellä pistomiekalla. Molemmiin puolin tietä kolme ryöväriä oli varustautunut puisilla sauvoilla joiden päissä oli litteä levy. Näiden tarkoituksena oli pudottaa vastustaja hevosen selästä. Kullakin heistä oli myös vyöllään karkeatekoinen puukko tai tikari, jolla surmata hevosen selästä pudonnut avuton sotilas. Kaksi jousimiestä, yksi kummallakin puolella tietä, oli valmiina hyökkäykseen. Kavioden kopina lähestyi kuljetuksen edetessä. Nim nosti kätensä ylös merkiksi ja toisella puolella tietä Rim kopioi eleen. Käden heilahtaessa alas rosvojoukko säntäsi metsästä karjuen vertahyytävästi. Nim ja Rim ratsastivat tukkimaan tien kuljetukselta joka oli liian leveä kääntyäkseen ympäri tiellä. Yksi ratsusotilas sai osuman nuolesta ja lyyhistyi hevosen selästä. Muut tökättiin alas satulasta ja heidän kurkkunsa leikattiin auki. Nim hymyili tyytyväisenä ratsastaessaan kohti hevosvaljakkoa. Hyökkäys oli yllättänyt vartijat täydellisesti juuri niinkuin hän oli toivonutkin. Kaikki oli mennyt jopa liiankin hyvin. Hänen ei ollut itse tarvinnut edes osallistua taisteluun. Ruskeaan kaapuun pukeutunut hevosvaljakon ohjaaja vain istui paikallaan katse maahan luotuna. Nimin ehti käydä jopa sääliksi tätä hahmoa, sillä ihmisparka oli varmasti kauhusta kankea. Tämä tuskin yrittäisi mitään vastarintaa, jolloin yksi ihmishenki säästyisi, sillä Nim oli pohjimmiltaan sen verran hyväsydäminen, että vältti turhaa tappamista viimeiseen asti. Kun huppupäinen hahmo nosti katseensa, muuttui Nimin sääli kuitenkin hetkessä silkaksi alkukantaiseksi kauhuksi. Hetken hän tuijotti rautaista ihmiskasvoja myötäilevää naamiota, jossa oli silmänaukkoina vain kapeat lovet, eikä voinut uskoa todeksi painajaista johon oli juuri joutunut. Hän toivoi koko sydämellään, että kyseessä oli huijari, sillä muuten hänen pahimmat pelkonsa olivat juuri käyneet toteen. "Kaikki sulkekaa silmänne heti! Älkää antako Rautakasvon katsoa teitä silmiin!" Rim tuijotti kauhuissaan. Veljen varoitukset kaikuivat hänen korvissaa, mutta hän oli järkytykseltään ja epäuskoltaan reagoinut liian myöhään. Huppupäinen hahmo oli ehtinyt riisua naamionsa nahkaisten hansikkaiden peittämällä käsillään. Rim tuijotti kasvoja jotka olivat marmorin valkeat ja ilmeettömät. Samanlaiset kuin niitä peittävä naamio: sukupuolettomat ja patsasmaisen liikkumattomat. Iiriksettömät, kauttaaltaan siniset silmät porautuivat hänen sieluunsa, hypnotisoivat hänet ja muuttivat tahdottomaksi olennoiksi, jonka ainoa tarkoitus oli palvella mestariaan. Rosvojoukko hajaantui kauhuissaan metsään, kompuroiden sokkoina ja törmäillen puihin. Rautakasvoksi kutsuttu demoni ei kuitenkaan osoittanut heihin kiinnostusta, koska sillä oli selkeä tehtävä: vangitse Nim

Harakka. Nim käänsi varovasti hevosensa ympäri ja hoputti sen laukkaamaan henkensä edestä. "Vangitse hänet!", Rautakasvon ääni sihahti Rimin pään sisällä lähettäen hänet veljensä kintereille. Ratsastaessaan silmät kiinni Nim pystyi kaiken pelkonsa keskellä katumaan katkerasti typeryyttään. Hänen olisi pitänyt epäillä ansaa, huhujen ennennäkemättömästä verosaaliista ja tarkoista kulkureiteistä putkahdellessa joka nurkan takaa. Hänen oli haluttu käyvän tämän verokuljetuksen kimppuun. Nimin kuullessa toisen hevoson kavioiden kopseen hän toivoi parasta ja pelkäsi pahinta. Pettymys ja kauhu lävistivät hänet, vahvan käden tarttuessa häneen ja kiskaistessa alas hevoson selästä. Rim hyppäsi maahan, väänsi Nimin kädet selän taakse ja painoi polvellaan tätä maata vasten. Pian kuului lisää kavioiden kopsetta hevosvaljakon ehättäessä heidän luokseen. "Voit avata silmäsi. Niin kovasti kun minun tekisikin mieli liittää sinut kokoelmiini, olen luvannut Ruhtinaalle, että hän saa henkilökohtaisesti nähdä kuinka sinut teloitetaan", Ääni kaikui hyytävänä Nimin pään sisällä. Miksi hän luottaisi tuohon olentoon? "Kuinka sinusta on tullut Ruhtinaan käskyläinen?", Nim ei voinut olla kysymättä pientä ivaa äänessään. "En ole hänen käskyläisensä! Meillä on tasavertainen sopimus!", Demoni raivostui, mutta jatkoi sitten hillitymmin, "Vastineeksi palveluksistani hän toimittaa minulle valioyksilöitä palvelijoikseni" Lopulta Nim uskaltautui avaamaan silmänsä. Rautakasvo oli laittanut naamion takaisin paikalleen. Nim vilkaisi veljeään jonka silmät tuijottivat lasittuneesti eteensä. Vielä oli olemassa pieni toivon kipinä veljen takaisin saamisesta. Mikäli tarinat pitivät paikkansa, Rautakasvo ei voinut pitää vallassaan kuin tiettyä määrää ihmisiä. Joten orjuuttaessaan uusia mieliä, oli tämän päästettävä irti osasta entisiä. Lohtu oli kuitenkin aika laiha. Kuuleman mukaan vapautuneet olivat usein niin traumatisoituneita, että tappoivat itsensä. Tarinat kertoivat myös siitä kuinka vallatut joskus söivät vapautuneet. Nim palasi muistoistaan takaisin. Hän vannoi mielessään, että keksisi vielä keinon vapauttaa veljensä. Linnan suuret kaksoisovet avattiin naristen ja hänet kiskottiin sisään. Kuljettuaan kahden kookkaan kivirakennuksen väliin jäävän käytävän päähän he saapuivat linnan sisäpihalle. Laajan mukulakivin päällystetyn pihan keskellä jökötti kaivo. Suoraan kolmikon edessä kohosi linnan päärakennus, kahden mahtipontisen tornin kera. Erityisesti Gargoilien koristama kivinen parveke herätti Nimissä puhdasta inhoa. Sieltä käsin Ruhtinas sylki valheitaan ja muita myrkyllisiä sanankäänteitään kansalaisten niskaan. Nim ohjattiin oikealle ja toisen sivurakennuksen erästä ovesta ja portaita alas vankityrmään. Puisen oven läpi siivilöityvä valo heikkeni hiljalleen ja pian pimeys nielaisi heidät. Toinen vartija ähelsi jonkin aikaa tulusten kanssa, ennenkuin sai seinältä ottamansa soihdun syttymään. Hänet johdatettiin vapaan sellin luokse ja sysättiin sisään kahleineen päivineen. Jykevä puinen ovi lukittui nakshtaen. Nim istui yksinään pimeydessä ja odotti. Nim ei ollut varma oliko kulunut päivä vai peräti kaksi. Nälkä ja jano tuntuivat jo häiritsevän voimakkaina. Sitten lukko nakshti ja sellin ovi avattiin. Kaksi vartijaa astui sisään. Nämä olivat eri miehiä kuin ne, jotka olivat tuoneet hänet tyrmään. "Hetkesi on koittanut rosvo", toinen heistä sanoi ja sylkäisi maahan. Nim retuutettiin tyrmästä ulos kirkkaaseen päivänpaisteeseen. Kirkkaus sattui silmiin ja hänen oli räpyteltävä pitkään ennenkuin erotti yhtään mitään. Valtava väkijoukko oli asettunut kaaren muotoon pihan reunoja myötäillen. "Kuolema rosvolle! Kuolema rosvolle!", huusivat ihmiset. -Miten mieltä ylentävää, Nim ajatteli. "Hyvät kansalaiset, sotilaani ovat suuressa taitavuudessaan onnistuneet vangitsemaan pahamaineisen ja pelätyn rosvojohtaja Nim Harakan", pauhasi linnan parvekkeelle saapuneen hahmon ääni. Väkijoukko hiljeni kuuntelemaan Alkemistiruhtinasta. "Ja rikoksistaan valtakuntaa kohtaan hänet tuomitaan teloitettavaksi jousipyssyllä ampumalla" Nim raahattiin aukion keskelle ja hänen kaulassaan oleva kettinki kiinnitettiin kivilaatassa olevaan rautarenkaaseen lukolla. Vartija kiskoi ketjua

renkaan läpi niin pitkälle, että Nimin täytyi olla polvillaan maassa. Hänen edessään oli kolme hahmoa joilla oli mustat housut ja punainen nahkahaarniska. Kaksi miestä ja yksi nainen, jonka punaiset hiukset oli sidottu tiukalle nutturalle. Jokaisen katse oli kylmä ja armoton. Ruhtinaan jousiampujat olivat kuuluisia tarkkuudestaan ja tehokkuudestaan. Ampujat kohottivat jousensa valmiiksi. Enää Ruhtinaan käsky erotti Nimin kuolemasta. "Kuuletko minua?", Nim hätkähti ääntä, joka tuntui tulevan hänen päänsä sisältä samalla tapaa kuin Rautakasvon ääni, mutta tämä oli ystävällinen, nuoren tytön ääni. Nim käänteli hämillään päätään. "Olen tässä", Nimin katse pysähtyi väkijoukossa seisovaan, noin neljäntoista ikäiseen tyttöön jolla oli takkuinen ruskea tukka ja resuinen mekko. Tyttö tuijotti häntä suoraan silmiin. "Kun sanon "Nyt", juokse ja hyppää kaivoon. Sen alla virtaa maanalainen joki, joka laskee kallion seinämän läpi mereen" Nim kuuli kuinka kahleen maahan kiinnittävä lukko aukesi hiljaa itseksensä. "Ruhtinas on paha! Vapauttakaa vanki!", kuului tytön ääni voimakkaana. Kaikki kääntyivät katsomaan äänen suuntaan, mutta kukaan ei tuntunut hoksanneen itse puhujaa. "Nyt!" Nim ryntäsi juoksuun ja sukelsi pää edellä kaivoon, juuri kun kolme nuolta sinkoutui ilman halki häntä kohti. Nuolet tömähtivät kaivon yllä olevan vinssin puisiin tukipyölväisiin, jääden niihin töröttämään. Nim solahti jääkylmän veden syleilyyn. Hän pulpahti pintaan ja näki kaivokuilun aukon juuri ja juuri yläpuolellaan, ennenkuin virta vei hänet mennessään pitkin maanalaista tunnelia. Nim poukkoili virran viemänä ja pelkäsi osuvansa luolan seinämiin. Edestäpäin alkoi kuulua jylinää ja näkyä valonkajetta. Luola loppui äkisti ja Nim putosi vesiputouksen mukana mereen. Toivuttuaan törmäyksestä hän räpiköi rantaan, kiitollisena siitä että osasi uida, sillä muuten hänellä ei olisi ollut toivoakaan selvitä kädet kahlittuna. Nim istuutui rantakalliolle lepäämään hetkeksi ja alkoi sitten hakata puista kahletta kiveen kunnes sai sen hajalle. Ravistelllessaan puutuneita käsiään, hän mietti salaperäistä tyttöä ja toivoi, että saisi vielä tämän apua sillä hän oli tullut siihen tulokseen, että metsäinmaa oli vapautettava Alkemistiruhtinaan hallinnasta. Alkemistiruhtinas seisoi linnansa parvekkeella ja katseli alhaalla levittäytyvää väkijoukkoa, joka oli kokoontunut linnan mukulakivin päällystetyille sisäpihalle. Monet ihmisistä olivat resuisia ja likaisia, mikä herätti hänessä vaivoin peiteltyä inhoa. Ruhtinas itse oli pukeutunut mustaan kaapuun jossa oli puna- ja kultalangalla koristeellisesti kirjaillut hihat. Ankara veronkeruu oli kasvattanut hänen varallisuuttaan, mutta Metsäinmaan kansalaisissa oli alkanut näkyä huolestuttavia tyytymättömyyden merkkejä. Lisäksi hänen uskottavuutensa oli joutunut koetukselle, ryöväri Nimin livettyä hänen hyppysistään. Asialle oli tehtävä jotain. Hän ei voinut sallia sitä, että kansa uskaltautuisi kapinoimaan. Ruhtinas liitti kätensä yhteen ja vetäessään ne taas erilleen, syttyi rätisevä tulenliekki hänen oikeaan käteensä. Kansa tuijotti silmät pyöreinä liekkiä, joka loimusi hänen kädessään. "Hyvät Metsäinmaan kansalaiset. Minä, Ruhtinanne olen suuressa armollisuudessani päättänyt laskea verotusta viidestä Metsäinmaan hopeakolikosta kolmeen". Ruhtinas nosti molemmat kätensä päänsä korkeudelle ja puhalsi. Liekki roihahti eteenpäin raivokkaana tulipallona. Kansa hurrasi ja taputti käsiään. Ruhtinas hymyili mielissään. Hän oli samalla istumalla näyttäytynyt armollisena ja hyväntekijänä, sekä iskostanut pelkoa esittelemällä taikavoimiaan. Kapinamielialan haihduttua olisi verotusta taas turvallista kiristää. Toisin kuin halusi kaikkien uskovan, Alkemistiruhtinas ei ollut aito taikavoimia omaava loitsija, vaan taitava silmänkääntäjä. Hän oli luonut kansaa hämmästyttäneen tulenliekin seuraavasti: Oikean käden peukalossa olleessa sormuksessa kiinnitettynä ollut puutikku oli ollut päällystetty herkästi syttyvällä massalla. Vasemman käden peukalossa pitämällä pienellä piikillä varustetulla rautasormuksella hän oli iskenyt kipinää raapaisemalla toista, vasemman käden etusormen sormusta, joka oli piikiven kaltaista mineraalia. Tulen roihahduksen hän oli saanut aikaan puhaltamalla liekkiin herkästi syttyvää jauhetta, jonka oli huomaamatta kaivanut

vasempaan käteensä kaavun taskusta.